

2.Отрадна О. О. Проблеми вдосконалення механізму цивільно-правового регулювання деліктних зобов'язань: моногр. Київ: Юрінком Інтер, 2014. 328 с.

3.Петражицкий Л. И. Теория права и государства в связи с теорией нравственности. Санкт-Петербург: Лань, 2-е изд. Т. 2. 2000. 608 с.

4.Харитонов С. О., Нагорняк В. А. Деякі проблемні питання визначення поняття та видів юридичних фактів у цивільному праві. *Актуальні проблеми державного права*. 2007.Вип. 33.С. 7–18.

Кльова В. О.

здобувач вищої освіти
юридичного факультету
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

Карпенко Р. В.

кандидат юридичних наук,
старший викладач кафедри
цивільно-правових дисциплін
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

ОСОБЛИВОСТІ СПАДКУВАННЯ ЗА ЗАКОНОМ У ЦИВІЛЬНОМУ ЗАКОНОДАВСТВІ

Варто зазначити, що основні питання спадкування, спадщини існували завжди, та нині залишаються актуальними як для окремої людини, так і для суспільства та держави, адже воно охоплює інтереси кожного. Щодо статистики, то науковці визначають, що приблизно мільйон осіб являються суб'єктами спадкових відносин незалежно від їх місця знаходження, їх національності та інших факторів.

Дану тематику у своїх наукових доробках розглядали такі українські, вчені, як: М. М. Агарков, Ч. Н. Азімов, С. С. Алексєєв, М. І. Брагінський, М. М. Вітрянський, Ю. О. Заїка, О. С. Іоффе, В. М. Співак, А. А. Підпригора, Я. М. Шевченко, М. Ю. Барщевський, М. І. Бондарєв, Н.С. Глусь, М. В. Гордон, О. В. Дзера, В. К. Дроніков та багато інших.

Спадкування можна сміливо віднести до інституту цивільного права, адже воно регулюється Цивільним Кодексом України, а також регулює спадкові відносини суб'єктів цивільного права. Також, щодо нормативно-правової бази, то спадкування регулюється: Конституцією України, а саме II розділом. Щодо самої дефініції поняття «спадкування», то в Цивільному Кодексі, а саме у статті 1216 зазначається, що спадкуванням є перехід прав та обов'язків (спадщини) від фізичної особи, яка померла (спадкодавця), до ін-

ших осіб (спадкоємців) [1]. Жанабілова А. визначає спадкування як перехід сукупності майнових, а також деяких особистих немайнових права і обов'язків померлої особи – спадкодавця до його спадкоємців згідно з нормами спадкового права [3, с. 53].

При цьому виді спадкування речі, які заповів спадкодавець переходять до спадкоємців у порядку черги, що встановлена законодавством. Так наступна особа в черзі отримує право на спадщину у разі якщо немає спадкоємців попередньої черги, а також у випадку, якщо вони відмовились від неї. Варто відмітити, що Цивільний кодекс України передбачає 5 черг. Спадкоємцями першої черги є рідні діти, а також усиновлені діти, які спадкують після свого усиновителя і вже не вважаються спадкоємцями за законом рідних батьків. Той з подружжя, хто пережив іншого, успадковує у першу чергу лише у тому випадку, якщо він перебував у зареєстрованому шлюбі із спадкодавцем на момент смерті останнього. У другу чергу право на спадкування за законом мають рідні брати та сестри спадкодавця, його баба та дід як з боку батька, так і з боку матері. У третю чергу право на спадкування за законом мають рідні дядько та тітка спадкодавця. У четверту чергу право на спадкування за законом мають особи, які проживали разом зі спадкодавцем однією сім'єю не менш як п'ять років до часу відкриття спадщини. У п'яту чергу право на спадкування за законом мають інші родичі спадкодавця до шостого ступеня споріднення включно, причому родичі ближчого ступеня споріднення усувають від права спадкування родичів подальшого ступеня споріднення [4, с. 71, 72, 73, 75]. Навіть, не зважаючи на усі позитивні моменти, є і негативні сторони чергового спадкування. Найголовнішою складністю є доведення ступеня родинних зв'язків між спадкодавцем і спадкоємцями. Ця складність виражається у зборі усіх документів, а також інколи виникає необхідність доведення факту сімейних зв'язків через судовий процес.

Загальні правила [5]: спадкоємцями за законом можуть бути тільки особи, прямо названі такими у тексті закону; спадкоємці кожної наступної черги вступають до спадкування тільки в тому випадку, якщо немає спадкоємців попередніх черг; спадкоємці тієї ж черги, яка покликана до спадкоємства, успадковують в рівних частках. Виняток становлять тільки ті, хто успадковує за правом представлення. Вони порівну ділять між собою частку безпосереднього спадкоємця, якого вони представляють у відповідній черзі.

Цікавим є той факт, що у спадкоємця є право на прийняття спадщини чи навпаки. Щодо нормативної бази, то ст. 1270 Цивільного Кодексу встановлює строк прийняття – 6 місяців. Якщо особа пропустила строк прийняття спадщини, то відповідно звернувшись із позовом до судового органу, якщо поважна причина, останній може призначити йому додатковий строк. Наслідком неподання у встановлений шестимісячний строк заяви про прийняття спадщини є визнання спадкоємця таким, що не прийняв її.

Отже, даний вид є дуже поширеним і вагомим у сфері цивільного права. Також, ми дізнались що відповідно до українського законодавства існують чер-

ги на прийняття спадщини. Визначили, що прийняття спадщини відбувається за певних умов, а також є можливість призначення додаткового строку.

1. Цивільний кодекс України: офіц. текст. Київ: Правова єдність, 2019. 312 с.
2. Бабаєва Ю. Н. Окремі питання спадкування. Бюлетень Міністерства юстиції України, 2011. № 10. С. 29-33.
3. Жанабилова А. Наследование по закону: место в системе наследования, понятие, сущность и основания. *Экономика и право Казахстана*, 2008. № 2. С. 52-55.
4. Слома В. М. Спадкування за законом у цивільному праві України. *Вісник Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна: Право*, 2010. Вип. 7. С. 68-72.
5. Шумська К. І. Загальні правила спадкування: метод. пос. Івано-Франківськ, 2016. 7 с.

Лук'янчук Н. С.
здобувач вищої освіти
юридичного факультету
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

Науковий керівник:
Карпенко Р. В.
кандидат юридичних наук,
старший викладач кафедри
цивільно-правових дисциплін
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

ОРГАНІЗАЦІЙНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ АДАПТАЦІЇ ЗАКОНОДАВСТВА УКРАЇНИ ДО ACQUIS ЄС

Організаційне забезпечення збалансованого розвитку регіону вивчалось С. Носковою. Організаційне забезпечення в контексті судової діяльності розглядали А. Гель, Г. Семаков та С. Кондракова, а також Д. Приймаченко та Р. Ігонін, а в контексті стратегічного управління – З. Шершньовою. Для розуміння організаційного забезпечення адаптації законодавства необхідним є дослідити та розкрити зміст самого поняття.

На думку Р. Петрова, “правильний та уніфікований переклад поняття “*acquis communautaire*” на інші мови держав-членів ЄС завжди спричиняв труднощі у зв’язку з відсутністю єдиної офіційної мови спілкування між державами-членами ЄС” [4, с. 20] та що “в проекті Конституційного договору ЄС поняття “*acquis communautaire*” асоціювалося з правом ЄС” [4, с. 23]. Окрім того, науковець відмічає, що “поняття “*acquis communautaire*” було